

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - תצווה קפו.

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים וגו'. וכי כל הזמנים והחדשים אינם של הקדוש ברוך הוא? (אלא חדשיכם לא כתוב) אלא החדש הזה לכם, שלי הוא, אבל אני מסרתי אותו לכם. שלכם הוא בגולה, אבל שביעי שלי הוא, ועל זה הוא בפסח ולא בגלוי. החדש שלכם הוא מסדר מסדר אבותי אבי, שהוא א' ב' ג'. י"ב הוא סוד אות ג' (והוא א' ב' ג' כסדר האותיות). אבל החדש השביעי, שלי הוא מסוף האותיות (תשרי). מה הפעם? אתם מופתה למעלה, ואני מופתה למטה.

זה שלי. בראש החדש אני הוא בכפוי, ובעשרה לחדש אני הוא, משום שאני בחמש ראשונות, ובחמש אחרונות, ובחמש שלישיות. בתחלת החדש אני הוא משום חמשה ימים. בעשרה לחדש אני הוא משום חמשה ימים אחרים. בחמשה עשר לחדש אני הוא משום חמש שלישיים.

מה הפעם כל זה? משום שכל החדש זה הוא מעולם העליון, ועולם העליון בסוד חמש הוא, בכל זמן וזמן, ומשום כך החדש זה הוא בכפוי ולא בגלוי, משום שעולם העליון בכפוי הוא, וכל דבריו בהסתרה. וחדש זה הוא של הקדוש ברוך הוא לבדו. בין שמוגיע יום הט"ו לחדש, אז מתגלה. הכל הוא מגיע בהתחדשות חלבונית, ונשלמת חלבונית ומאירה מאפוא העליונה, ועומדת להאיר לתחתונים מתוך האור העליון, ועל זה נקרא ראשון, כמו שנאמר (ויקרא כג) ולקחתם

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים וגו', וכי בלחו זמנין וחדשין לאו אינון דקודשא בריה דהוא. (אלא חדשיכם לא כתיב) אלא החדש הזה לכם, דילי איהו, אבל אנא מסרית ליה לבון, דלבון איהו פאתגליא, אבל שביעאה דילי איהו, ועל דא איהו בפסח, ולא פאתגליא. ורחא דלבון, איהו פסדורא, פסדר דאתון אביב, דאיהו אב"ג. י"ב איהו ר"א דג'. (ס"א ואיהו אב"ג כסדרא דאתון) אבל ירחא שביעאה דילי איהו מסופא דאתון. (ס"א תשרי) מאי טעמא. אתון מתתא לעילא, ואנא מעילא לתתא.

האי דילי. ברישא דירחא, אנא איהו פאתכפויא. בעשרה דירחא, אנא איהו, בגין דאנא בחמש קדמאי, ובחמש אחרנין, ובחמש תליתאי. בקדמיתא דירחא אנא איהו, בגין חמשה יומין. בעשרה דירחא אנא איהו, בגין חמש יומין אחרנין. בט"ו דירחא אנא איהו, בגין חמש תליתאי.

זמאי טעמא בולי האי. בגין דכל ירחא דא מעלמא עלאה איהו, ועלמא עלאה פרזא דחמש איהו, בכל זמנא וזמנא, ובגין פה ירחא דא איהו בפסח, ולא פאתגליא, בגין דעלמא עלאה בפסח איהו, וכל מלוי פאתכפויא. וירחא דא דקודשא בריה דהוא איהו בלחודי. בין דמטא יומא דחמיסה, בדין גלייא. פלא איהו מטא בחדותתא דסחרא, וסחרא אשתלימת, ואתגהירת מאימא עלאה, וקוימא לאתרא לתתאי מגו נהורא דלעילא, ועל דא אקרי ראשון, פמה דאת

לכם ביום הראשון. עד עכשו עומדים כל הימים בסוד עליון. מכאן יורדים לסוד תחתון.

בא וראה, מיום העליון היו ימים אלו הראשונים, סוד של העולם העליון, מי דן דין של העולם, שהרי דין לא נמצא בזה העולם אלא מדין התחתון? (סוד) שזה – (ישעיה נד) אלקי כל הארץ יקרא. שאם תאמר דין העולם דן למעלה, אם כן לא היה נקרא עולם החרות, עולם שהוא אור של כל העולמות, עולם של כל החיים, עולם של כל החרות. ואם תאמר מדין של יצחק – אם הוא מעורר דין לגבי העולם הזה, לא יכולים כל העולם לסבל, שהאש העליון התקיף ההוא, אין מי שסובל אותו, אלא אש שלמטה, שהוא אש שסובל אש.

אלא, כמו שהעולם הזה עולם התחתון של כל העולמות, כך גם כל דיניו מעולם התחתון, של אלקים שופט. וזה נקרא דין עליון על העולם הזה, ומשום שהוא דרנה שביעית, לא גוזרים גזרה על בן אדם אלא מעשרים שנה ומעלה.

הסתכל תזקן הזה ברבי שמעון, וראה אותו שזולגות עיניו דמעות. אמר רבי שמעון, אם היא שביעית, מדוע מעשרים שנה ומעלה? אמר לו, אשרי מי שפדבר על אוננים שומעות.

בא וראה, בית דין שלמטה בארץ לא גוזרים דין על בן אדם עד שלש עשרה שנה. מה הפעם? משום שעוזבים שבע שנים לשביעית, אלקי כל הארץ יקרא. ואין רשות לאדם באלו השבע. ואלו השבע לא נמצאות אלא על שלש עשרה שלמטה (בארץ). שאלו כסא לגביו, ומשום זה כל גזרות וכל הדינים שלמטה, מאלו השבע שנים שלמטה, כללות של עשרים שנה הם.

אמר (ויקרא כג) וזמנתם לכם ביום הראשון. עד השתא קיימי בלחו יומין ברוזא עלאה, מכאן נחתין לרוזא תתאה.

תא חזי, מיומא עלאה הוו אליון יומין קדמאין, רוזא העלמא עלאה, מאן האין דינא העלמא, דהא דינא לא אשתכח בהאי עלמא, אלא מדינא תתאה, (ס"א רוזא) דדא (ישעיה נד) אלקי כל הארץ יקרא. דאי תימא דינא העלמא דאין לעילא, אי הכי לא אתקררי עלמא דחירו, עלמא דנחירו דכל עלמין. עלמא דכל חיו, עלמא דכל חירו. ואי תימא מדינא דיצחק. אי איהו אתער דינא לגבי האי עלמא, לא יבלין כל עלמא למסבל, דההוא אשא תקיפא עלאה, לא אית מאן דסביל ליה, אלא אשא דלתתא, דאיהו אשא דסביל אשא.

אלא, כמה העלמא דא עלמא תתאה דכלחו עלמין. הכי נמי כל דיניו מעלמא תתאה, דאלהים שופט. ודא אקררי דינא עלאה על האי עלמא, ובגין דאיהו דרנא שביעית, לא גזיר גזרה על בר נש, אלא מעשרין שניו ולעילא.

אשנה האי סבא ברבי שמעון, וחמא ליה דזלגין עיניו דמעין. אמר רבי שמעון, אי היא שביעית, אמאי (דף קפ"ו ע"ב) מעשרין שניו ולעילא. אמר ליה, זבאה מאן דמליל על אנדניו דשמעין.

תא חזי, בי דינא דלתתא בארעא, לא גזרין דינא על בר נש, עד תליסר שניו. מאי טעמא. בגין דשבקין שבע שניו לשביעית, אלקי כל הארץ יקרא. ולית רשו לבר נש באינון שבע. ואינון שבע, לא שראן אלא על תליסר דלתתא, בארעא דאינון פורסייא לגביה, ובגין כה, כל גזרין, וכל דיניו דלתתא, מאינון שבע שניו דלתתא, כללא דעשרין שניו איהו.

תורה קלד

עבודה גדולה לומר תורה אפלו ליהידי, כלישפן לרבים. כי צריך לזהר מאד, שלא יאמר דבר שאינו ראוי לשכל המקבל. כי הוא בחינת נאוף, שמשליך טפי השכל באתר דלא אצטריו, ונקרא לבטלה, כי אינו מוליד אצלו כלום. ולפעמים נקרא נאוף ממש, שמוליד ומוציא פסול ופגום, הינו שהמקבל עושה על ידיה דבר שאינו צריך לו לפי מדרגתו. ועל כן על ידי שאומר תורה, יוכל, חס ושלום, להתגבר עליו היצר בתאות נאוף. ועל כן צריך לזהר מאד בשאומר תורה ברבים, שדבוריו יתחלקו

שלא ישמע כל אחד כי אם מה שצריך לו, לא יותר. ואף שאומר בפני רבים לכלם בשפה, עם כל זה לא יכנס בלב כל אחד ואחד כי אם הנוגע לו, וצריך לו. וכמו שכתוב בזהר (יתרו דף סח): וישמע יתרו – והלא בלא עלמא שמעו, אלא יתרו שמע וכו', עיני שם. וזהו: זכאה מאן דמלל על אדנא דשמע (זוהר תצוה דף קפו). וזה שאמרו (סוכה נב): כל הגדול מחברו – הינו שהוא גדול, ועל ידיה אומר תורה, אזי יצרו גדול מפניו כנ"ל – כי יוכל להתגבר עליו היצר הרע בתאות נאוף כנ"ל, וצריך להשמר ולפלים דבוריו כנ"ל:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזוהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

הזמנים והחדשים האחרים אינם של הקב"ה? ולכן לא יכול לתת חודשים אחרים לישראל? הרי הכל שלו. ודאי שלא כך צריך לדייק בפסוק בהבנתו אותו לקבל דעת ה' המוסתרת בפסוק, אלא החודש הזה לכם רוצה לומר, מאחר והקב"ה מקיים התורה ומקיים בשלמות דיבר לא תנאף, ושוקל מידת דיבורו, וכן בהנהגת העולם על ידי אותיות התורה אשר אומר ויהי, פועל זאת לפי שכל המקבל, ולכן רמוז בפסוק כוונתו, כי אומר הקב"ה, שלי הוא ככל החודשים הגלויים לי בדעת, אבל בידיעה ברורה מה הוא כלי שלכם, אני מוסר דייקא אותו לכם מפני שהוא מתאים לכם כפי מעלתכם ודרגתכם, שדרכו תוכלו לקבל אור החמה והחכמה המאיר בלבנה במידה נכונה, שלכם הוא באופן גלוי, שיכולים אתם לקבל אור גאולתי בגלוי ללא ריבוי אור, אלא באופן שיועיל לכם בשלמות היציאה ממצרים עד לקבלת התורה בשבועות בקיומה במעשה כל אחד לפי דרגתו, וכן תוכלו לספור

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים וגו', וכי בלחו זמנין וחדשין לאו אינון דקודשא בריה דהוא. (אלא חדשיכם לא כתוב) אלא החדש הזה לכם, דיילי איהו, אכל אנא מסרית ליה לכון, דלכון איהו באתגליא, אכל שביעאה דיילי איהו, ועל דא איהו בפסה, ולא באתגליא. ירחה דלכון, איהו בסדרא, בסדר דאתון אביב, דאיהו אביב. י"ב איהו רזא דג. (ס"א ואיהו אביב בסדרא דאתון) אכל ירחה שביעאה דיילי איהו מסופא דאתון. (ס"א תשרי) מאי טעמא. אתון מתתא לעילא, ואנא מעילא לתתא. – פתח ואמר הסבא בגילוי סודות התורה בפלס משקל הדיבור כפי דרגתו של רשב"י וכפי הדורות העתידיים ללמוד מאמר זה, החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לחודשי השנה, משמע לכאורה מן הפסוק כי מאחר והחודש הזה הוא שלי לכן אני יכול לתת לכם אותו ומקשה וכי כל

החודשים האחרים ביחס לחודש הזה הראשון שבו אור הגאולה להאיר זכרונו במידה ליתר החודשים הרחוקים בדרגת המקבל שלהם עד לרחוק שבהם הוא חודש אדר להאיר גם בא אור הגאולה אחרית כראשית (עיינ בת עין פרשת שקלים) וכן שלכם הוא לקבוע בו על ידי החכמים כמותכם משה ואהרן את זמני החגים, בזהווי מולד הלכנה במיעוט אורה כזה ראה וקדש, להורות כי אף שהמקבל קבל מעט האור גם הוא מספיק כדי צורכו למען קיום התורה. אבל חודש שביעי שלי הוא, ואין אני מוסר לכם סוד משפטי ותורתו שבו שאין אתם ראויים לקבל סודו מלבד מי אשר נתתי לו אותו במתנה וכו', ועל זה הוא בכסה וכיסוי, ולא בגלוי לקיים כי הדיבר הנ"ל. שאם הייתם יודעים סוד החודש הייתם פועלים שלא מתוך בחירה ועושים דברים שאינכם צריכים לכם לפי מדרגתכם. חודש שלכם, כשמו כן הוא, הוא בסידור אותיות שמו, אשר האותיות הם כלים לקבל אור אלוקותו יתברך ולהאיר בישראל, והוא משפיע בעולם בזמנו כסדר אותיות שמו אביב, שהוא א' ב' ג' שהרי י"ב של אביב הוא סוד גימטריא קטנה אות ג', והוא כסדר אותיות הא-ב בחינת הסדים, כי עם ישראל על ידי מעשיהם בחודש זה ראויים בכלי קיבולת שלהם לקבל אור האהבה והחסדים של הגאולה באופן של עליה מדרגה לדרגה בהתעוררות מלמטה שלהם, בסדר עולה מא' עד ת'. שיאיר בהם מלמעלה זכר למעשה בראשית אשר הוא אמר ויהי, כי העולם נברא בניסן. אבל החודש השביעי אשר רמוז בחינתו באותיות שמו תשרי, שלי הוא וגנוז וחתום עמדי סוד אורו בצמצם אחר צמצום כיסוי אחר כיסוי, שלי הוא הרמוז בשמו בסדר האותיות מסוף האותיות בחינת תשר"ק המורה על בחינת דין וצמצום כנ"ל. ומה הטעם להופכיות בחינת החודשים הנ"ל אלא אתם בניסן מכינים כלים באהבתכם אותי ממטה למעלה בסדר עולה של הדרגה בהגדלת הכלי, לקבל אורי, ואני בתשרי מלמעלה במקום הגלוי לי מכסה עד למטה למקום שלכם ומחלק דיבור הנהגתי למשך השנה שלא ישמע כל אחד דיבור אורי כי אם מה שצריך לו כפי דרגתו וכלי שהכין, שלא יהיה בחינת ריבוי אור.

וכל זה בסוד הבינה אשר ממנה דינין מתערין להיות כל דבר במידה, בשיעור נכון.

האי גילי. ברישא דירחא, אנה איהו באתבסויא. בעשרה דירחא, אנה איהו, בגין דאנה בקחמש קדמאי, ובחמש אחרנין, ובחמש תליתאי. בקדמיתא דירחא אנה איהו, בגין חמשא יומין. בעשרה דירחא אנה איהו, בגין חמש יומין אחרנין. בט"ו דירחא אנה איהו, בגין חמש תליתאי. – אותו חודש שלי אשר מוטל עלי משפט דיבורי בחמשת מוצאות פי הם היתוכי הדיבור במידה ומצמצום וגבורות. יש בזה החודש שלוש שלבים של גילוי אור דיבורי בצמצום עד שככל שהצמצום גובר המקום לבחירה גובר, בכדי שיעשו ישראל פעולות טובות לגלות מלכותי ולהכין כלים לקבל אור אהבתי בסוכות, לכן בראש החודש ראש השנה, אני שם המלכות כידוע, הוא המורה על הסתרת, ששני בחינות אלו מזרות על מהות מלכותי הנסתרת, לכן הוא בכיסוי, כי משפט דברי לישראל וכח מלכותי מכוסה כדי ישראל יכינו כלים, כי אין מלך בלא עם ומלכותו תלויה כביכול בעם הממליכו, ובעשרה לחדש ביום הכיפורים עדין בדיבורי המצומצם בגבורות אני הוא כנ"ל, שמלכותי נסתרת ומשפט אהבתי לכם נסתר, משום שאני המלכות בחמש ראשונות וימים ראשונים בחודש שכנגד חמשת מוצאות פי בגבורה, ובחמש אחרות להם דהיינו שניות להם, ובחמש שלישיות עד תחילת חג הסוכות, אני הוא בחינת דיבורי תשר"ק. ובאמת בפנימיות הימים גובר אור האהבה העתיד להתגלות בזכות הכנת ישראל בעלית המלכות מצדם. (עיינ מתוק מדבש פירוש המשכת החסדים בגבורות בג' שלבים) וחוזר ומבאר כי הכיסוי של המלכות בחינת הוא הנסתר, הוא דייקא משום הימים והאותיות שבהם ההולכים בבחינת סדר תשר"ק בחינת גבורות וכיסוי דברי התורה המנהגת העולם במשפט צדק, כי בתחילת החודש אני הוא משום חמישה ימים של צמצום כנ"ל וקבלת האור במידה שקיבלו ישראל בראש השנה. בעשרה לחודש אני הוא עדין כנ"ל דייקא משום

חמישה ימים אחרים באור מקיף לקראת יום הכיפורים וניקיון הכלים כנ"ל ובחמשה עשר לחודש כבר מתגלה לישראל סיבת הצמצום בשביל הגילוי של אור האהבה שבבחינת ניסן, אני הוא מתגלה באהבתי הגדולה שאין להשיגה מרוב גודלה ומכירים אותה דייקא מרחוק ולכן דייקא אני הוא בראשון של סוכות מגלה מלכותי משום חמישה ימים שלישים בהם הכינו עצמם ישראל לקראת החג בבניית הסוכה המגלה חיבוק אהבתי לכם וקנין ארבע מינים לגלות אהבתי בלבכם.

מאי טעמא פולי האי. פנין דכל ירחא דא מעלמא עלאה איחו, ועלמא עלאה ברזא דחמש איחו, בכל זמנא וזמנא, ובגניי פך ירחא דא איחו בפסח, ולא פאתגליא, פנין דעלמא עלאה בפסח איחו, וכל מלוי פאתבסויא. וירחא דא דקודשא בריה הוא איחו בלחודו. פנין דמטא יומא דחמיסר, פדין גלייא. פלא איחו מטא פחדתותא דסיחרא, וסיחרא אשתלימת, ואתנהירת מאימא עלאה, וקיימא לאנהרא לתתאי מגו נהורא דלעילא, ועל דא אקרי ראשון, פמה דאת אמר (ויקרא כג) ולקחתם לכם פיום הראשון. עד השתא קיימי פלחו יומין ברזא עלאה, מכאן נחתין לרזא תתאה. – מה הטעם שבתחילת החודש נחלק לג' פעמים חמש צמצום אחר צמצום בחינת הדיבור שאין מגלה התורה לישראל, ולכן כל זה כך בכיסוי? אלא משום שכל חודש זה מעולם העליון הוא ויש בו אור גדול נסתר שאין יכולים לקבלו כמו שהוא במקורו ועולם העליון של הבינה הוא בסוד המש, בחינת חיתוך פרטי אותיות הדיבור כדי שנוכל לקבל ללא ריבוי אור, בכל זמן וזמן וחלוקת ג' החמישיות כנ"ל, שהוא בחינת צמצום האור וקבלתו בגוון אחר, ומפני כך שאור גדול בתוכו חודש זה הוא בכיסוי דברי תורת הנהגתו יתברך ולא בגילוי אלא לראוי לקבל המתנה, אשר יש לו אוזניים לשמוע ולמסבל, משום שעולם העליון בכיסוי הוא מאתנו מגודל מעלתו, וכל דבריו בהסתר. וחדש זה הוא של הקב"ה לבדו, כי הוא יודע לבדו סוד המשפט מה לגלות בחינת חסדים, ומה להסתיר בחינת

גבורות (בשביל גילוי החסדים גם כן) כיוון שמגיע הט"ז לחודש והכלים של ישראל מוכנים לקבל אור האהבה, אז מתגלה משפט אהבתו. הכל מגיע בהתחדשות הלבנה, כפי התחדשות הכלים של ישראל והגדלתם מהתחדשות להתחדשות, כן אור אהבה העובר דרך היסוד הנקרא כל כידוע מגיע לישראל, ודייקא על ידי מעשיהם מכירים בדעתם יותר ויותר מלכותו יתברך ונשלמת הלבנה וכלי הכרת מלכותו יתברך בלב ישראל ומאירה מאימא העליונה המכוסה דייקא, כי ישראל מאמינים בצדקת הנהגתו משפטו הבלתי מובנת לאנוש, ויודעים כי אהבה מוסתרת בה, וכשהכלי מוכן לקבל אמא עליונה מוכנה ועומדת להאיר לתחתונים מתוך האור העליון בגלוי, ועל זה נקרא ראשון, כי הוא תחילת קבלת האור של הבינה בכלי המוכן, כמו שנאמר ולקחתם לכם בקנין מעשה שלכם בבניית כלי ראוי פיום הראשון אחרי ג' חמישיות של הכנה. עד עכשיו לפני יום הראשון, כל הימים עומדים בסוד העליון, של אמא, בחינת כיסוי דיבור מלמעלה, מכאן מיום הראשון יורדים מלמעלה למטה לסוד התחתון לגלות סוד האהבה במדרגות הנמוכות אשר הכינו כלים. לגלות למפרע שבאמת גם בתחתון הסוד היה שורה.

תא חזי, מיימא עלאה הווי אליון יומין קדמאין, רזא דעלמא עלאה, מאן דאין דינא דעלמא, דהא דינא לא אשתבח בהאי עלמא, אלא מדינא תתאה, (ס"א רזא) דדא (ישעיה נד) אלהי כל הארץ יקרא. דאי תימא דינא דעלמא דאין לעילא, אי הכי לא אתקרי עלמא דחירו, עלמא דנהירו דכל עלמין. עלמא דכל חנין, עלמא דכל חירו. ואי תימא מדינא דיצחק. אי איחו אתער דינא לגבי האי עלמא, לא יכלין פל עלמא למסבל, דההוא אשא תקיפא עלאה, לא אית מאן דסביל ליה, אלא אשא דלתתא, דאיחו אשא דסביל אשא. – בא וראה להעמיק התבוננות והגדיל כלי הבנתך, מיום העליון אשר בתוכו אור אהבה גדול ובסבתו היו אלו הימים הראשונים של החודש, שהרי בראש השנה בכסה

ליום חגנו היה קיים אורו בנסתר, סוד עולם העליון, ואם בן נשאלת השאלה, מאחר עולם העליון מסתיר בתוכו אור אהבה, מי דן דין בעולם, שהרי הדין לא נמצא בזה העולם אלא מדין תחתון הנובע מהסתרת האלוקות כיכול, שזה סוד הנאמר בפסוק, אלקי כל הארץ יקרא. כי הדיבור הנקרא מפיו של האלוקים הוא בבחינת כל הארץ שהיא בחינת המלכות, דהיינו שאין פועל אור האהבה כאב ואם לבנו אלא דייקא בחינת מלכות המלך. שאם תאמר דין העולם המגולה לנו מקור הווייתו הוא שדן למעלה בעולם הבינה העליון. אם בן לא היה נקרא עולם החרות המורה על הפך בחינת עבדות למלך, הרי הוא עולם שהוא אור של כל העולמות המחייב כולם, הוא אור אהבתו יתברך, עולם של כל החיים, עולם של כל החרות הפך מיתה ושינה של עבד. ואם תאמר מדין של יצחק מתגלה בעולם דין, אין זה יכול להיות, כי אם מעורר יצחק בחינת הגבורות בשורשן, דין בעולם הזה, לא יכולים כל העולם לסבול דין זה, שהאש העליון החזק החזק שהוא גם בחינת גילו אור של יראת הרוממות ללא לבוש, אין מי שסובל אותו, כי מיד יתבטל במציאות, אלא התירוץ הוא שהמלכות שהיא גם בבחינת צמצום כבחינת יצחק שהיא אש מלמטה, שהוא מקום עולם הזה אשר בעצם היותו הוא בבחינת צמצום והסתרה בשביל הבחירה בשביל גילוי המלכות הוא אש וכלי גבורות שסובל אש של למעלה. דהיינו שהדין העליון של בחינת יצחק מתלבש במידה גם כן פי כלי מקבלי העונש בכדי שיכולו לקבל הייסורים באהבה למען שמו יתברך באופן שיחזרו בתשובה לגלות מלכותו.

אֵלָא, בְּמַה דְּעֵלְמָא דָּא עֵלְמָא תְּתָאָה דְּבִלְחָהוּ עֵלְמִין. הָבִי נְמִי פֶל דִּינִין מְעֵלְמָא תְּתָאָה, דְּאֵלֵהִים שׁוֹפְטִי. וְדָא אֶקְרִי דִּינָא עֵלְמָא עַל הָאֵי עֵלְמָא, וּבְגִין דְּאֵיְהוּ דְּרָגָא שְׂבִיעָאָה, לָא גְזִיר גְזָרָה עַל פֶּר נָשׁ, אֵלָא מְעֵשְׂרִין שְׁנִין וְלֵעִילָא. – אֵלָא כְּמוֹ שְׁעוֹלָם הַזֶּה הַמְגַלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבַרֵךְ עַל יְדֵי הַכֶּנֶת כְּלֵי הַתְּחַתּוֹנִים וְהוּא עוֹלָם הַתְּחַתּוֹן מִכָּל הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר דֵּיּקָא מִמְּקוֹם הַגְּשָׁמִיּוֹת עוֹלָה נַחַת רוּחַ

לפניו יתברך, כך גם כל הדינים המתגלים בו הם מעולם התחתון, מעצם היותו מסתיר האור, שהרי אלוקים בחינת מלכות, בחינת טבע שופט, שהשגחה עליונה מתלבשת במציאות עולם הזה במידה כפי כלי המקבל ולא כפי שהיא בשורשה למעלה כנ"ל. וזה נקרא דין עליון על העולם הזה, כי המכיר באמונתו שהדינים הם מכוח מלכותו יתברך הרי זה מעלה המלכות למקום עליון, לדעת שיש שליט עליון על כל הארץ. ומשום שהוא הדין המתגלה הוא בבחינת דרגא שביעית בחינת מלכות התלויה בבחירת האדם להכין הכלי לגילוי אור המלכות וכן האור האהבה, לכן לא גוזרים גזרה בחינת צמצום האור היורד למטה בשיעור גזור, על בן אדם אלא מעשרים שנה ומעלה שאז מוכן לקבל הגזרה בשביל הגדלת הכלי כפי שיבואר לקמן.

אַשְׁמַח הָאֵי סְבָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא לִיה דְּזִלְגִין עֵינֵי דְּמַעִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵי הִיא שְׂבִיעָאָה, אָמַאי (דף קפ"ו ע"ב) מְעֵשְׂרִין שְׁנִין וְלֵעִילָא. אָמַר לִיה, זְכָאָה מֵאֵן דְּמִלִּיל עַל אֲוִדְנִין דְּשְׁמַעִין. – הַשְּׂגִיחַ אוֹתוֹ סְבָא לְרֵאוֹת וּלְשִׁפּוֹט גּוֹדֵל הַכְּלִי בְּלֵב שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאוֹפֵן קִבְּלַת גִּילוּי אֵלוֹ הַסּוּדוֹת, וְרֵאָה אוֹתוֹ שְׁזוֹלְגוֹת עֵינָיו דְּמַעוֹת, כִּי לְבוֹ הַתְּרַגְּשׁ עַד כַּדִּי דְּמַעוֹת וְהוֹצֵאת הַמּוֹתְרוֹת שֶׁל הַהַסְתֵּרָה שֶׁהָיוּ לוֹ מִקּוּדָם הַבְּנֵת הַפְּסוּק שְׂגִילָה הַסְּבָא, עַד שֶׁהִגְדִּיל הַכְּלִי לְעוֹרֵר בְּלֵבוֹ עוֹד שְׂאֵלָה עֲלֵיהָ יִקְבַּל אוֹר נוֹסֵף שֶׁל גִּילוּי הַתְּרוּץ כְּפִי הַכֶּנֶת בְּבִכְיָה וְזִיכוּךְ זֶה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְשִׂאוֹל, אִם הִיא בְּחִינַת שְׂבִיעִית הַמַּלְכוּת הַדְּנָה, שֶׁהִיא שְׂבִיעִית וְאַחֲרוֹנָה בְּסֵדֵר הַהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת אַחֲרֵי שֶׁשׁ מִיּוֹדוֹת ז"א וְכַךְ בְּסֵדֵר הַזְּמַנִּים שֶׁכִּנְגְּדָם, מְדוּעַ מְעֵשְׂרִים שְׁנָה וְלִמְעֵלָה מִקְּבֵל הַגְּזוֹרוֹת וְלֹא מִגִּיל שֶׁבַע, שֶׁהָרִי מֵהַקְּשֵׁר בֵּין מִנִּין עֲשָׂרִים לְמִנִּין שֶׁבַע לְכַאוֹרָה. אָמַר לוֹ הַסְּבָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, מְעַצֵּם שְׂאֵלְתְךָ שְׂאֵתָה מִכּוּוֹן בְּהַ יִפְתָּ נִיכֵר שִׁישׁ לָךְ בְּאוֹזְנֶיךָ וּבְלִבְךָ כְּלֵי רְאוּי לְקַבֵּל הָאוֹר וּמִתּוֹכּוֹ אֵתָה רוּצָה בְּדַמְעוֹתֶיךָ לְקַבֵּל אוֹר נוֹסֵף כְּנ"ל וּמִיֵּלָא מוֹבֵן שְׂאֵנִי יִדְעֵתִי אֵיךְ וּמָה לְגָלוֹת לָךְ כְּשֶׁם הַקְּב"ה מְכַסֶּה וּמְגַלָּה בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת

השאלה מלמטה, ודיו לעבד הסבא להיות כרבו, נאה דורש נאה מקיים לכן אמר לו, אשרי מי שמדבר על אוזניים שומעות, כי אשרי שאני יודע מה לגלות לפי שכלך הקדוש ואתה יודע לשמוע ולקבל ולהבין דבר מתוך דבר לשאול השאלות החדשות מתוך מה שלא גיליתי עדין.

תָּא חֲזִי, בִּי דִינָא דְלִתְתָּא בְּאַרְעָא, לָא גְזָרִין דִּינָא עַל בְּר נָשׁ, עַד תְּלִיסַר שָׁנִין. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְּשִׁבְקִין שְׁבַע שָׁנִין לְשִׁבְעָא, אֱלֹהֵי כָּל הָאָרֶץ יִקְרָא. וְלִית רְשׁוּ לְבַר נָשׁ בְּאִינְוִן שְׁבַע. וְאִינְוִן שְׁבַע, לָא שְׂרָאן אֱלֹא עַל תְּלִיסַר דְּלִתְתָּא, בְּאַרְעָא דְּאִינְוִן בִּוְרְסָיָא לְגַבִּיהּ, וּבְגִין כְּה, כָּל גְּזָרִין, וְכָל דִּינִין דְּלִתְתָּא, מַאינְוִן שְׁבַע שָׁנִין דְּלִתְתָּא, כְּלָלָא דְּעִשְׂרִין שָׁנִין אִיהוּ. – בַּא וְרָאָה לְהַתְּבוּנָן בְּתִשְׁבּוּתִי עַל שְׂאֵלְתְךָ, בֵּית דִּין שְׁלַמְטָה בְּעוֹלָם לָא גּוֹזְרִים דִּין עַל הָאָדָם עַד י"ג שָׁנִים. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁמַנְיָחִים שְׁבַע שָׁנִים שֶׁל הַכֶּנֶת הַכְּלִי לְשִׁבְעִיעִית שִׁקְנָה וַיִּכִּיר כְּרֵאוּי מִידַת הַמַּלְכוּת עַל יַדִּי בַחִירְתּוֹ, שְׁעַד י"ג שָׁנִים הִיָּה רַק בְּשִׁלְיַת הַיִּצֵר הַרְעָ, כְּמַעַט לֵלֵא בַחִירָה. וְעַתָּה שְׁקִיבֵל בְּיוֹם שְׁנַת הַי"ג נִשְׁמַתּוֹ וַיִּצֵר טוֹב שְׁלוֹ, לְגַלּוּת מַלְכוּתוֹ יִתְּבַרְךְ עַל יַדִּי הַבִּנְתָּ נִשְׁמַתּוֹ, עַתָּה מִתְּחִילָה בַחִירְתּוֹ כְּרֵאוּי שִׁישׁ בִּיכוּלֵת לְדוֹנּוֹ. אֵךְ בְּאַמַּת שְׁלַמּוֹת הַמִּשְׁפָּט הַעֲלִיּוֹן הַמְּכּוּסָה מִבֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה אִינוּ מִתְּקִיִּים עַתָּה אֵלֵא רַק בְּרַבּוּת שְׁבַע שָׁנִים שֶׁהָאָדָם נַעֲשֶׂה בְּדַעַתּוֹ בְּעַל בַּחִירָה שְׁלֵם בְּגִיל עִשְׂרִים, אִזִּי יֵשׁ מְקוֹם לְדוֹנּוֹ בְּשִׁמּוּסֵי עַל בַּחִירְתּוֹ בְּטוֹב אִו בְּמוֹטָב, לְגַזּוֹר עַלִּיו גְּזָרוֹת שִׁיעוּרֵי אֹר מִצְמִצּוּם כְּדִי שִׁיחֲזוֹר לְגַלּוּת מַלְכוּתוֹ אִו לְגַזּוֹר גְּזָרוֹת טוֹבוֹת שֶׁל אֹר אַהֲבָה בְּמִידָה לְפִי הַכֶּנֶת בְּבַחִירָה מְלֵאָה בִּירָאֵת ה' הַמְּסוּרָה לְלִבּוֹ, וְלִכֵּן הִנְחַגָּה זֹ אֱלֹקֵי כָּל הָאָרֶץ יִקְרָא שְׂאִין בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה דְּנִים אֹתוֹ לְפִי עוֹמֵק הַחֲשׁוֹבֹן, וְלִכֵּן אִם מִן שְׁמַיָּא יִגְזֹר גְּזָרָה עַלִּיו ח"ו מִלְּפָנֵי גִיל עִשְׂרִים הָרִי הוּא בְּסוּד הַגְּלָגוֹל עַל יַדִּי אֱלֹקֵי כָּל הָאָרֶץ, כִּי הָאָרֶץ שֶׁהוּא בַחֲנִינָת חַיִּי הָאָדָם אֲשֶׁר לְפָנֵינוּ בְּגִילּוֹי בְּגַלְגּוֹל זֶה. וְהוּא מוֹנִיעַ גַּם מִבַּחֲנִינָת כָּל, שֶׁהוּא הַיְסוּד הַקּוֹדֵם. וְהִנְחַגָּה לְפִי הַגְּלָגוֹל הַקּוֹדֵם

לו. ואין רשות לאדם להכנס שם ולהשיג באותם שבע שנים לשפוט ולגזור גזרות מלבד מה שכן קיבלו בית דין כוח לענוש, כי אין אנו יודעים עומק סוד משפט המלכותא דרקייע הרמוזה בשבע, שהיא גם ההנהגה שלפני הבחירה של גלגול זה, אלא יחידי הדורות כאר"י הקדוש וכמקבל מנת ראש השנה. וגם המה יפעלו בכיסוי. אותם שבע שנים לא שורות על האדם להקנות לו כוח הבחירה השלם אלא על גב י"ג שנה הקודמות להם דייקא, שאז יצר הרע שולט בעיקר טרם קבלת הנשמה, כי דייקא על ידי הקדמתו נעשה האדם בעל בחירה, שאם היה בא עימו מיד יצר הטוב היה אוהו בוודאות ובידיעה שלמה באלוקותו יתברך ללא בחירה ומנצחו ליצר הרע, שאלו הי"ג שנים הם כסא לגביה של המלכות היושבת עליהם, כי הם כסא וכיסוי האור על ידי ריבוי יצר הרע וחסרון הנשמה, שדייקא על ידי זה נעשה כוח הבחירה לגלות המלכות כראוי, ומפני כך שאין כוח הבחירה שלם לפני בניית הכסא עד י"ג שנה לכן כל הגזרות וכל הדינים שלמטה שאחרי גיל עשרים, נובעים מאותם שבע שנים שלמטה שעל גב הי"ג שנים, אשר יחדיו כללות של עשרים שנה הם שאז נבנית הבחירה כנ"ל כראוי ויש לדונו על בחירתו המלאה לטוב ולמוטב. ובאמת באורך הגלות יכול להיות אפילו חסיד מבית הנחשב בדעתו הפחותה והקטנה לתינוק שנשבה שיש לגזור עליו רק גזרות טובות של גילוי אהבה. והנה עיקר הבחירה המופקדת על חכמי הדור הדורשים תורה ליחיד ורבים הוא לקרבם לבחירה הטובה בכלי ראוי לקבל אור אין סוף. ולגלות להם ברמזים, בכיסוי המגלה את אור האהבה של ה' יתברך לבניו. ויהי רצון שישלח לנו מהרה רועה נאמן משה רבינו רבן של כל הנביאים, אשר לו ניב שפתים קדוש לגלות התורה לכל אחד כפי צורכו כדי שנזכה כולנו להתקרב לאור סוד תורתנו יתברך וגילוי אלוקותו, מלכותו ורחמיו בגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "ל...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמוז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

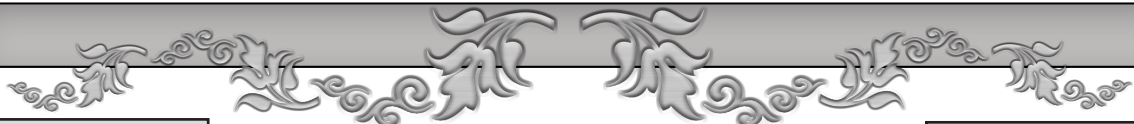
- א. צריך לזהר מאד שאומר תורה ברבים שדבריו ותחלקו שלא ישמע כל אחד כי אם מה שצריך לו לא יותר, ואף-על-פי שאומר בפני רבים לבקש בשוה, עם כל זה לא יכנס בלב כל אחד ואחד כי אם הנזקע לו וצריך לו. וזו היא מדרגת הצדיקים, אך סתם אדם הדרוש ברבים בראי לו שיתפלל לפני הדרוש שיהיו דבריו לפי בחינת השומעים וכן ישתדל בעצמו לתת דעתו לתאם דבריו לפי בחינתם:
- ב. מי שאומר תורה ואינו ראוי לזה, עליהי זה יוכל להתגבר עליו תאות נאוף ח"ו. כי היא עברה גדולה לומר תורה אפלו לזוהר, מפל שכן לרבים.
- ג. צריך שיאמין שה' יתברך מוכסה סוד משפט הנקמתו ואהבתו אליו בכל ובפרט בחדש תשרי ולא מגלה לכל אחד אלא כפי מה שצריך לו לפי דרגתו ובה בחירתו.
- ד. על אף שיש בכוח בית דין לגזור ענש על אדם מוגיל שלוש עשרה שנים, בכל זאת ראוי שסתם אדם, בגון חזיון בחור או משגיח בשיבה, שישתדלו לדנו לכה זכות באפן מיוחד עד גיל עשרים ואף לפעמים להעלים עין ולכפות דין התוכחה ולגלות האהבה, בשם שבשמים לא דנים אותו אלא עד גיל עשרים, מפני שעד אז אינו בעל בחירה ודעתו שלם לקבל על מלכות שמים פראי, והכל לפי הענין ובבקשה בתפלה לבנו לאמת.

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם אתה נתת לנו תורת אמת, ללמד וללמד לשמר לעשות ולקיים, וצוית כל אחד מישראל ללמד לחברו תורה כל אחד בפני מדרגתו, אם ליחיד אם לרבים, והזהרת אותנו מאד על ידי צדיקיך שלא נאמר דבר שאינו ראוי לשכל המקבל, כי הוא בחינת נאוף, שמשליך טפי השכל במקום שאינו צריך ונקרא לבטלה, עד שלפעמים השומע מה שאינו צריך לו יכול לעשות דבר שאינו צריך לו לפי מדרגתו. אנא תן בלבנו לזכר בפיה צריך להיות זכור בעת אמירת תורה. ונשמר מאד מללמד דברים שאינם כפי דרגת המקבל ונפלים שבילים בדבורינו באפן שכל

אחד מהשומעים יקבל באלו השבילים אך ורק הדבר הצריך לו. ותן בנו דעת איך לכפות השכל בלבושים באלו שכל אחד יכול להבין ולגלות מן הפסוק את הנצרך לו ולא יזיק לו הלמוד. ושמור אותנו מבחינת פגם הברית שיש בזה. וככל שנגדל במדרגתנו בהשגת התורה אזי בעת שנרצה להרביצה ברבים כד נהיה יותר זתירים בדבורנו בין ליחיד בין לרבים ולא נכשילים ח"ו וממילא לא נגדיל יצרנו הרע ח"ו בבחינת תאות נאוף. ודיקא על ידי שנשפט דברינו מה לומר ומה לא, על ידי זה נזכה לאמונה במשפט צדק שלך איך שאתה מנהיג העולם, ומה שאתה מגלה לנו בתפארת עוזך אמן.

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרז תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.